

Sikandar Siddiques tale ved Frie Grønnes landsmøde

Taler

Sikandar Siddique
Politisk leder for Frie Grønne

Dato

21. maj 2022

Kære alle sammen,

Det gør mig så glad og stolt at stå her i dag på vores første landsmøde som opstillingsberettiget parti.

Tag det lige ind. Der er et grønt, solidarisk og antiracistisk parti på stemmesedlen til næste valg. Et parti, der står fast på sine principper. Et parti, der ikke vil magten for magtens skyld. Men som insisterer på at udfordre magten.

Det er sgu da vildt.

Og det har alle jer, der er her i dag en del af æren for. Så tak for det! Tusind tak!

Men det er også takket være mange, der ikke er her i dag. Vores hverdagsaktivister rundt omkring i landet, der gør en forskel.

Det er overvældende at komme rundt i landet og se, hvordan vi formår at samle aktivister om projektet i hele Danmark. Der kommer flere til hver uge – og det er godt. For det er nu det store arbejde for alvor begynder.

Vi skal blive valgt til Folketinget. Ja, det er vigtigt. Men det vigtigste er, at vi forandrer Danmark.

Det er derfor, vi er her.

Det gør mig ikke bare glad, at vores projekt tiltrækker jer, der har fået nok af at fortsætte, som vi plejer. Vi tiltrækker jer, der vil forandre. Til det bedre. Og det er det, der giver mig håb.

Kig rundt i det her lokale. Vi kæmper for at blive frie og grønne, men vi er skabt i alle regnbuens farver.

Og så har vi en masse til fælles: Et ønske om at tage Danmark i en ny retning. Et ønske om at overbevise folk om, at ja, vi godt nok på vej mod afgrunden som et buldrende godstog, men – der findes en fremtid, hvor vi når at stoppe op. Hvor vi kan leve livet.

Det er så inspirerende at mærke, hvordan lysten og viljen til at finde en vej ud af det, vi kender, i den grad overvinder frygten for at blive fanget under murbrokkerne, når det vi kender, kolliderer.

Det giver mig troen på, at vi faktisk kan nå at stoppe op. At vi kan vælte de magtfuldes elfenbenstårn. Og at vi på ruinerne kan bygge et solidarisk og bæredygtigt samfund.

Et samfund, der er bygget op omkring naturens og vores medmenneskers behov.

Vi har allerede fået en fod inden for døren. Nu handler det om at blive ved med at mobilisere flere og bygge bevægelsen større og bredere hele tiden.

Vi skal være mange flere, og det er nu, vi har muligheden for at vise, at der findes en anden fremtid. En fremtid, der er bæredygtig for planeten.

Bæredygtig for de mange og ikke kun for de få.

Men det bliver ikke nemt. Kampen sluttede ikke, da vi nåede de 20.000 vælgererklæringer.

Det var først dér, den startede.

Det her landsmøde kan nemlig meget vel blive det sidste inden det næste valg. Og kampen for en anden fremtid har brug for hænder, hoveder og hjerter i hele landet, når vi skal i valgkamp.

For der er alt for mange mennesker, der hver eneste dag bliver holdt nede af

systemet. Frie Grønne skal være en stemme for dem alle.

Når man insisterende og frygtløst tør kritisere dem, der bestemmer, vil de gå langt for at holde dig uden for indflydelse.

Men vi startede ikke Frie Grønne for at få vedtaget enkelte forslag i Folketingssalen og være med i de store brede aftaler.

Det ville betyde, at vores forslag var spiselige for det brede flertal. Det har aldrig været meningen. Og det må aldrig blive meningen.

Nej, vi stiftede partiet for at inspirere folk til at gøre oprør mod den langsommelige og kompromisforherligende tænkning, som definerer status quo.

Vi vidste godt, at vi ville være dem, de andre ikke vil lege med.

Dem der ikke må være med til festen.

Den følelse har vi kendt det meste af vores liv!

Men se bare, hvad der er sket. Lige om lidt får Danmark en antiracistisk handleplan. Selvfølgelig ikke en handleplan, der er bare tæt på at være ambitiøs nok.

Men jeg tør godt sige, at sådan en handleplan slet ikke var kommet på tale, hvis ikke det var for Frie Grønnes konstante kamp for at sætte racismen på dagsordenen. Det var aldrig sket!

Det skal vi huske, når vi igen og igen får at vide, at indflydelse kun kommer gennem kompromiser og kamelslugning.

For de etablerede magtpartier er vores kompromisløshed ikke til at forstå. Der bliver peget fingre af vores principfaste afvisning af de brede forlig. Måske skulle de prøve selv at tro på noget. Og kæmpe for det. Sådan for alvor.

Det er ikke længe siden, at statsministeren sagde til mig, at jeg måske skulle overveje at gå fra at stå udenfor og kritisere alting hele tiden til at gå ind til

forhandlingsbordet. Men vi kommer aldrig til at være med i aftaler, hvor alle høres og skal have en lille bid, hvis det betyder, at der til sidst ikke er skyggen af nyskabende eller ambitiøs politik tilbage. Det kommer simpelthen ikke til at ske.

Selv venstrefløjen er blevet så forblændet af forhandlingslokalernes skinnende lysekroner, at de ikke ser magtfuldkommenheden opsluge dem totalt.

Dansk politik sidder fast i en selvforstærkende Christiansborg-logik, hvor indflydelse kun er noget, man har i regeringens lukkede lokaler.

Man har glemt, at der er rigtige mennesker derude, som hellere vil have løst samfundets problemer, end de vil have flotte forlig, der gør politikere glade. Det er derfor, at Frie Grønne bliver ved med at pege på den gennemsyrende magtfuldkommenhed og uretfærdighed i vores samfund.

For det rykker den offentlige debat. Og i sidste ende, når de nyskabende idéer helt ind på Christiansborg.

Denne gang fik vi en uambitiøs handleplan mod racisme. Næste gang, eller måske næste gang igen, bliver det en ambitiøs en af slagsen.

Og venner; før de ved af det, har vi fået dem til at indføre ligestillingskvoter.

Vi har fået dem til at indføre anonymiserede ansøgninger.

Vi har fået en Klimalov 2.0.

Vi har fået automatisk statsborgerskab til alle, der er født i Danmark.

Vi har fået valgret til alle, der har boet her i 4 år.

Vi har fået en formueskat, der gør op med samfundets enorme formuer.

Fremtiden kan ikke stoppes. Det nægter jeg at tro på.

Men det bliver hårdt, og vi kommer selvfølgelig til at skulle kæmpe for det.

Vi fik et historisk grønt valg i 2019. Med røde partier som parlamentarisk

grundlag for regeringen, og tusinder af mennesker i alle aldre, der gik på gaden for klimaet.

Nu er der gået næsten 3 år, og det er godt nok svært at få øje på både den grønne og røde forandring, vi blev lovet.

Den er – desværre – forsvundet lige så hurtigt, som en af regeringens ministre, der er presset af endnu en møgsag.

Det er ikke længe siden, regeringen præsenterede et rasendeuambitiøst forslag til en CO2-afgift.

Og det var nok ikke overraskende for nogen, at deres forslag var uambitiøst. Men jeg havde alligevel ikke regnet med, at man i 2022 kunne slippe afsted med at kalde sig grøn den ene dag, mens man giver en gigantisk forureningsrabat til landets største CO2-udleder den næste.

Det giver simpelthen ikke mening. Regering gør sig skyldig i politisk greenwashing af værste skuffe. Igen og igen fremhæver regeringens ministre, at vi er nået så og så langt mod 70 procents målet. Men hallo – hvis CO2-udslippet falder, skyldes det altså ikke regeringens politik.

Temperaturen stiger jo fortsat. Og klimakrisen bliver stadig mere påtrængende. I gør simpelthen ikke nok, kære regering. Jeres politik virker ikke – Punktum!

Klimapolitik er desværre stadig bare store ord og flotte løfter i det politiske landskab.

Statsministeren kalder sig grøn, selvom hun truer med at lænke sig til Danmarks største CO2-udleder for at redde den.

Så er der da ikke noget at sige til, at man bliver forskrækket, når man pludselig står over for en ægte ambitiøs klimapolitik, som vi præsenterer den i Frie Grønne.

I Frie Grønne mener vi det alvorligt, når vi foreslår at stoppe alle fossile infrastrukturprojekter.

Ikke flere motorveje.

Ikke flere lufthavnsudvidelser.

Stop Lynetteholmen!!

Og kære Mette, mens du lænker dig til Aalborg Portland, så lænker vi os hellere sammen med klimaaktivisterne, der blokerer Christiansborg. Vi siger klart og tydeligt: Luk Aalborg Portland eller tving dem til at blive bæredygtige.

For vi ved, hvad der er på spil:

Vores planet er under angreb. Jordens ressourcer bliver brændt af i vores overdrevne forbrugsræs. Og naturen bliver kvalt i affaldet fra vores ”brug og smid væk”-kultur.

Men uanset hvor mange dystre klimarapporter, der fortæller os, at vi er nødt til at ændre vores levevis radikalt, sker der ikke noget. Der sker ikke nok.

Nulvækst er stadig et ord, politikere griner af. Selvom det er en absolut nødvendighed for vores planets fremtid. Minusvækst kan de slet ikke forestille sig. Og når politikerne samles til store klimatopmøder, inviteres de store olieselskaber med inden for, mens klimaaktivister anholdes på gaden ude foran.

Magtfuldkommenheden er enorm. Men svigtet er endnu større. De vil altid gøre noget snart – men aldrig nu.

Jeg er født og opvokset i et land, hvor alt for mange bliver bange, når de ser en med min hudfarve. Men til dig, Mette Frederiksen, har jeg følgende budskab:

Du skal ikke være bange, fordi jeg er brun. Du skal være bange, fordi jeg er grøn.
(PAUSE)

Problemerne havde været de samme, hvis regeringen havde været en anden. For det er systemet, den er gal med.

Systemet er ude af kontrol. Det tjener ikke de mennesker, der lever i det.

Tværtimod er det os mennesker, der tjener systemet.

I Danmark må 100.000 familier springe måltider over, fordi de ikke har råd. 100.000 familier! I et af verdens rigeste samfund. På et tidspunkt i historien, hvor vi har mere end rigeligt til alle.

Det er det, vi vil bekæmpe, når vi i Frie Grønne foreslår en formueskat, der skal gøre op med den ødelæggende ulighed. Og når vi fremlægger en boligskat, der skal sætte en stopper for, at boligmarkedet er blevet en indkomstkilde. En indkomstkilde, der skaber milliongevinster til dem, der har rigeligt i forvejen.

Vi vil gøre op med den syge arbejderisme, som dyrkes på Christiansborg, i medierne og endda i fagbevægelsen nu, hvor det meste handler om mere løn og nærmest ingenting handler om mere tid.

Mantraet er for ofte, at mennesker kun for alvor er noget værd, når de arbejder.

I Frie Grønne ser vi helt anderledes på det. Det skal være muligt at leve et meningsfuldt liv, selv når man ikke producerer til væksten ude på arbejdsmarkedet.

Vi skal dyrke det meningsfulde liv

Vi skal ud af hamsterhjulet, der gør os syge af stress. Gør os syge, fordi vi er tvunget til at bruge alt for meget af vores liv på at arbejde. I stedet skal vi have tid til alt det, der giver vores hverdag værdi og gør livet meningsfuldt.

Et kort øjeblik efter valget i 2019, var der en smule håb om, at de røde støttepartier kunne trække Mette Frederiksen væk fra Anders Foghs neoliberale politik og tilbage mod venstrefløjen.

Men håbet blev hurtigt overskygget af skuffelse.

Heller ikke på flygtninge- og udlændingepolitikken har støttepartierne taget det lovede opgør med den umenneskelige behandling af vores medmennesker. Tværtimod.

Bekrigelsen af de flygtninge, som forsøger at komme til Europa, fortsætter

uførtødent. Vi holder stadig børn fanget i vores udrejsecentre.

Og vores minoritetsborgere bliver brugt som modvillige syndebukke, når vores politikere har brug for rette opmærksomheden væk fra deres egen utilstrækkelighed. Syndebukkene alle taler om, men som aldrig selv bliver hørt.

Putins usle overgreb på Ukraine har udstillet, hvor overlagt umenneskeligheden i den danske flygtningepolitik er.

Allerede inden de første ukrainske flygtninge var nået til Danmark, havde et bredt flertal på Christiansborg lavet en særlov, så de naturligvis ikke skulle udsættes for det samme asylhelvede, som vi byder flygtninge fra eksempelvis Syrien og Afghanistan.

Nej, ukrainerne skulle bo ude i samfundet fra dag 1, arbejde, gå i skole og modtage ydelser – Som ligeværdige borgere i det danske samfund. Og forstå mig ret: Det er fuldstændig fantastisk, at vi endelig behandler flygtninge, som vi burde. Men det er lige så fuldstændig forkasteligt, når det kun gælder for nogle udvalgte få. Dem der ligner majoriteten.

Flertallet på Christiansborg deler mennesker på flugt op i A- og B-hold. Det er statsracisme.

Og det er statsracisme, når regeringen tvinger folk ud af deres hjem og jævner det med jorden på grund af etnicitet.

Det er statsracisme, når regeringen i ramme alvor arbejder på at oprette et dansk asylcenter i Rwanda. Et land som folk fortsat flygter fra, og hvor præsidenten ved seneste valg vandt med 99 pct. af stemmerne.

Men selv ikke dét har fået støttepartierne til at sætte foden ned.

Støttepartierne lovede et opgør med uligheden og den umenneskelige flygtningepolitik, men det er alt sammen druknet i kompromiser og snak om en indflydelse, ingen for alvor har kunnet få øje på.

Sandheden er, at venstrefløjen er løbet i hælene på Mette Frederiksen mod højre.

Og tilbage står kun Frie Grønne.

Som de kompromisløse systemkritikere, der har fået nok af at høre på magtens undskyldninger. Os der synes, det er på tide, at vi giver mikrofonen til folket.

Hvis vi gav mikrofonen til folket og tillod flere stemmer at blive hørt. De stemmer, der ikke bliver hørt i dag. Så ville Danmark nok igen opdage, at mangfoldighed er ilt for samfundet.

På Christiansborg er humanismen død. Slugt af kompromiser og brede forlig. Pia Kjærsgaard og Inger Støjbergs umenneskelige udlændingepolitik lever i bedste velgående under Mette Frederiksen og støttepartierne.

Flertallet på Christiansborg har brugt 20 år på at finde forskellige måder at kalde vores muslimske medborgere for udemokratiske, men det er de magtfuldkomne politikere, der er udemokratiske, når de sover trygt om natten – velvidende, at næsten en halv million voksne borgere her i landet ikke har stemmeret. Og det bliver kun værre, når hvert tiende barn fødes uden danskstatsborgerskab, så de kun er tilskuere til demokratiet. Det vil jeg ikke kalde et velfungerende demokrati.

Det er demokratisk apartheid, hvor nogle udvalgte holdes udenfor.

Det er strukturel racisme.

Og det kan vi ikke løse med et fingerknips. Men så længe dem, der tager beslutningerne, nægter at anerkende det, kommer vi ingen vegne.

Derfor vil Frie Grønne have nedsat en antihadkommissær. Der rapporterer direkte til Folketinget og har mandat til selv at undersøge sager om had og strukturel racisme i samfundet. Så det ikke længere er til politisk debat, om racisme og hadforbrydelser nu også er et problem i vores samfund. Den diskussion er en hån mod de mennesker, der kæmper mod hadets forfærdelige konsekvenser hver dag.

En hel generation – min generation – er vokset op i en evig kamp mod et statsracistisk system, som gør dem mindre værd.

Men venner, det er slut med at dukke nakken.

I stedet siger vi det højt og tydeligt. Bryd fri.

Bryd fri af racismens lænker, der gør en hel befolkningsgruppe til andenrangsborgere.

Bryd fri af hamsterhjulets meningsløse ræs, der gør os syge med stress og stjæler vores dyrebare tid.

Bryd fri af systemet, der pisker de arbejdsløse, men holder hånden under de privilegerede.

Bryd fri af den altødelæggende vækstøkonomi, der udsulter vores frihed og brænder vores planet.

Bryd med magten.

Som David Bowie engang sagde: Fremtiden tilhører dem, der hører den komme.
(2 sekunders pause) Kan I også høre det?

Vi stiftede Frie Grønne, fordi vi ikke længere har tid til at vente på de nølende politikere.

Politikere, der altid taler og aldrig handler.

Det er tid til at lytte til noget andet end det etablerede system, som hører fortiden til. Vi skal være et talerør for alle dem, der ikke kan mærke forskel på, om det er Mette Frederiksen eller Lars Løkke, der fører Anders Foghs og Pia Kjærsgaards politik.

Hvis I er tilfredse med politik, som det plejer at være, må jeg skuffe jer.

Der er ikke noget færdigt og poleret politisk projekt, I kan skrive jer op til. Det er jer selv det handler om. I er det politiske projekt. Frie Grønne er noget, vi skal være sammen. Vi skal bryde med magten. Vælte den indefra. Så noget nyt og bæredygtigt kan spire.

Vi skal starte vores demokratiske revolution.

Vi har ingen interesse i de forgyldte forhandlingslokaler, så vi kan komme ud som regeringens skødehunde og blive klappet på ryggen for at have gået på kompromis med det, vi tror på.

Når vi stiller forslag i Folketingssalen, er det ikke fordi, vi håber på et øjeblikks anerkendelse fra resten af Christiansborg.

Det er fordi, vi vil tegne omridset af et markant anderledes samfund, der rent faktisk er muligt at stræbe efter.

Jeg tror på, at de egentlige løsninger og gode idéer findes ude i virkeligheden. Ude blandt folk. Det er derude, beslutningerne skal træffes. Så når fastgroede magtmennesker kalder vores politik for utopisk, kan jeg ikke undgå at blive glad. For det er præcis, hvad den skal være.

Vi har ikke brugt år med for lidt søvn og for få timer med familien på at skabe Frie Grønne, så vi kan komme ind og rykke kommaer. Vi vil så meget mere.

Jeg skammer mig ikke over at drømme om en bedre verden. Og det må I heller ikke.

Når jeg ser fremtidens Danmark for mig, ser jeg et solidarisk, bæredygtigt og lige samfund. Et samfund hvor omsorg og relationer er i fokus i stedet for økonomisk vækst. Et samfund hvor vi dyrker, det meningsfulde liv.

Vi skal ikke være klienter af staten eller slaver af de frie markeds kræfter. Vi skal skabe myndige borgere.

Vi skal forløse frivillighedens og fællesskabernes potentiale ved at styrke civilsamfundet.

Vi skal forløse mangfoldighedens potentiale ved at fjerne barrierer for reel ligestilling. Og ved at bekæmpe diskrimination, forskelsbehandling og racisme.

Vi skal forløse kunstens og kulturens potentiale ved at give plads til refleksion og nytænkning overalt i samfundet.

Fordi idékraften, mangfoldigheden, kulturen og engagementet har værdi i sig selv.

Og fordi vi ikke kan undvære det, hvis vi skal skabe den verden, vi drømmer om.

En verden, hvor vi kan udfolde vores personlige potentiale og drømme. Hvor vi kan styrke de lokale fællesskaber, vi indgår i.

Og hvor vi gør en positiv forskel for den verden, vi er en del af – sammen med alt andet levende på planeten.

Fremtidens Danmark er grønt

Det er feministisk

Det er mangfoldigt

Det er frit.

Det er det Danmark, vi drømmer om.

Vi står her i dag, fordi vi nu for alvor har startet kampen for at give en stemme til alle dem, der er blevet udnyttet, der er blevet undertrykt, der er blevet holdt uden for og umyndiggjort af systemet.

Så lad os bruge i dag på at fejre, hvor meget vi har opnået på Frie Grønnes første tid og samle kræfter til revolutionen, der venter forude.

For kære venner, det bliver en hård kamp. Og der er brug for jer alle sammen, hvis vi skal afvæbne status quo. Hvis vi skal byde den fremtid, vi drømmer om, velkommen.

De tunge porte til magtens centrum vælter ikke sig selv.

Men vi stopper ikke, før magten igen er blevet folkeeje.

Vi stopper ikke før, man har lige muligheder hvad end man hedder Morten eller

Mohammed.

Vi stopper ikke før, fremtidens generationer har mulighed for at udfolde deres livspotentiale, som de generationer, der kom før os.

Vi stopper ikke før, naturen og al dens rigdom bliver tillagt den uerstattelige værdi, som den har.

Vi stopper ikke før, samfundets værdier er retfærdigt fordelt mellem samfundets borgere.

Vi er så klar til at kæmpe for alt det, vi tror på

Vi er så klar til at vise de gamle partier, at fremtiden tilhører nogle andre.

Vi er så klar til folketingsvalget.

Vi er så klar til at gøre det sammen.

Tusind tak for jeres opbakning. Tusind tak for jeres utrættelige indsats. Tusind tak for at være kommet i dag.

Hvor der er mennesker, er der magt.

Tak for ordet og rigtig godt landsmøde

Kilde

friegronne.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Frie Grønne, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sikandar-siddiques-landsmoedetale-2022>